

Собі

Олександра Тріфонова

Не треба з "не" ніколи починати і казати.
Або ж так просто і знічев'я собі вимагати.
Не вмію просити кохання, уваги й опіки.
Не можу бути з кимось задля лише втіхи.
Заради тебе здатна все тримати безкінечно довго.
Заради тебе хочу світ перевернути і оббити всі пороги.
Тобі, кохано, можу втерти чисті й гіркі сльози,
Тобі, дівчино, напущу тепло крізь люті морози.
Ці два рядки — нервові риси без листа відправки,
Та хочу в інший спосіб я звернутися до своєї мавки:

У течії буденного життя ти знаєш, що сердито
Я тобі можу відказати й взагалі годинами не розмовляти.
Хвилини терпким й липким павутинням вкрито
Непросто вірити їм — диким наче звірам, раду дати.

Даремно думаєш, що ми — дві різні й дві окремі.
Даремно часом чуєш інший голос усередині себе.
Ти марно витрачаєш цінний час на балачки буремні.
Ти й я — надійні друзі й подруги, йдемо від тебе і до тебе.

Десь, мабуть, є теперішнє, минуле і майбутнє.
Зустрінуться вони без нас уже, хоча я вірю,
Що все-таки, проміння приведе їх до того, що зветься "кутнє"
"Те". До точки відліку, до часу вироку, до мрії.

Холодний жар, вогненний лід і променисте небо...
Хотілося би паростю смарагдових й вісьмох сердець
Наскрізь пройти і пронизати те, що є у себе,
Не до кінця чекати, а шлях відмічений здолати навпростець...